

vil føles som en mangel — at der ikke tillige kan bevilges fuldstændig eftergivelse af den kommunale skat.

Man skal i tilslutning til det anførte henvide til, at skattelovskommissionen ved § 174 i sit forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding (kommissionens 2. betænkning, side 140) har stillet forslag om, at kommunerne skal være bemyndiget til at eftergive skat til staten under forudsætning af, at der finder en tilsvarende eftergivelse af den kommunale skat sted, og at der efter kommissionens forslag ikke skal gælde nogen grænse for, i hvilket omfang kommunal skat skal kunne eftergives.

Til § 11.

I overensstemmelse med § 213, stk. 2, i det i maj måned 1954 fremsatte og senere genfremsatte forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding har man ment at burde foreslå en forhøjelse af de i lovens § 42, stk. 1, fastsatte overgrænser for lønindeholdelse, idet en sådan forhøjelse under hensyn til det højere beskatningsniveau må anses for påkrævet.

Forslaget går ud på, at de nævnte overgrænser, der for ugifte skatteydere er $\frac{1}{3}$ og for gifte skatteydere $\frac{1}{6}$ af lønindtægten, forhøjes til henholdsvis $\frac{2}{5}$ (40 pct.) og $\frac{1}{4}$ (25 pct.) af indtægten. Samtidig foreslås den pågældende bestemmelse formuleret således, at spørgsmålet om, hvilken af de to overgrænser der i det enkelte tilfælde skal gælde, kommer til at bero på, om den pågældende efter statsskattelovgivningens regler skal betragtes som forsørger eller som ikke-forsørger, idet det må anses for rigtigere at anvende dette kriterium end det hidtidige, hvorved bemærkes, at der til gruppen „ugifte skatteydere“ efter praksis alene er henført skatteydere, som ikke er og ikke på noget tidspunkt har været gift. Medens forslaget om forhøjelse af grænsen på $\frac{1}{3}$ til $\frac{2}{5}$ er i overensstemmelse med 1954-forslaget, var grænsen på $\frac{1}{6}$ i dette forslag kun foreslået forhøjet til $\frac{1}{5}$.

Den foreslåede ændring i lovens § 42, stk. 3, er en konsekvens af § 7 i lov nr. 166 af 18. maj 1937, hvorefter alle bøder, der efter gældende bestemmelser er tillagt kommunale kasser, fremtidig skal tilfalde statskassen med undtagelse af bøder, der pålægges af eller vedtages for kommunale myndigheder uden medvirken af politi og domstole.

Den i lovens § 42, stk. 5, indeholdte bestemmelse, hvorefter kommunalbestyrelsen under nærmere angivne betingelser er berettiget til at foranledige levering af gas og elektricitet til skatterestanter afbrudt, foreslås — i overensstemmelse med skattelovskommissionens forslag og 1954-forslaget — ophævet.

Til § 12.

Efter den gældende kommuneskattelov er der ikke hjemmel til at betale en skatteyder renter i tilfælde, hvor der sker tilbagebetaling af for meget erlagt erhvervsskat, uegentlig erhvervsskat, selskabs- eller brugsforeningsskat. Dette har ofte været følt som en mangel, navnlig når henses til, at klage ikke har opsættende virkning på skattebetalingen. Man har derfor fundet det rimeligt — i forbindelse med den foreslåede forhøjelse af den i lovens §§ 8 og 14 fastsatte rentesats — at foreslå, at der i loven optages en ny bestemmelse (§ 49 a), hvorefter der skal ydes rentegodtgørelse ved tilbagebetaling af de nævnte skatter efter de for betaling af renter ved tilbagebetaling af opholds-kommuneskat foreslåede regler.

Der er ikke i den gældende lovgivning hjemmel til at opkræve morarenter af kirkelige afgifter, der ikke betales rettidigt, ligesom de kirkelige afgifter ikke antages at være omfattet af de særlige regler, der kommer til anvendelse, når det ved behandlingen af et dødsbo viser sig, at afdøde har betalt for lidt i skat.

Efter at de regler, der kommer til anvendelse i tilfælde, hvor det i skatteyderens levende live viser sig, at der som følge af urigtige oplysninger fra skatteyderens side er betalt for lidt i skat, ved lov nr. 392 af 12. juli 1946 (kontrolloven) er blevet udvidet til også at gælde de kirkelige afgifter, må det forekomme naturligt, at de kirkelige afgifter også i de to ovennævnte henseender bliver undergivet de almindelige skatteregler. Det foreslås derfor, at der i loven — som § 49 b — optages en bestemmelse herom. Da de kirkelige afgifter såvel med hensyn til opkrævning og inddrivelse som med hensyn til forrentning og efterbetaling af skattebeløb herefter i enhver henseende vil være undergivet samme regler som den personlige kommuneskat, har man ment at burde udforme bestemmelsen således, at dette direkte kommer til at fremgå af loven.